

İŞÇİNİN GÜVENİ, DESTEĞİ VE ÖNCÜLÜĞÜ NASIL KAZANILIR?

Aydınlık Gazetesi, 29 Eylül 2015

Yıldırım Koç

Bir siyasi parti, işçinin güvenini, desteğini ve öncülüğünü nasıl kazanabilir?
Biz doğru tespitler yapsak ve doğru öneriler getirsek, bize güvenmezler mi, bizi desteklemezler mi?
Hayır. Hiç böyle bir hayal kurmayın.
Eylemlerine gitsek, onları övsek, haberlerini televizyonumuzda ve gazetemizde yayınlarsak, bize güvenmezler mi?
Hayır. Bu iş bu kadar kolay değil.
Kendinizi işçinin yerine koyun.

SİZ OLSANIZ NASIL GÜVENİRSİNİZ

Birine güvenmek, birine destek vermek kolay mı! Hele birinin öncülüğünü kabul etmek, onun önerdiği yoldan yürümek, risk almak!

Belki sırtında yumurta küfesi olmayan, geçim derdi bulunmayan, henüz hayatın sillelerini yiye yiye olgunlaşmamış bir genç için birine güvenmek kolaydır. Ancak tüm hayatı boyunca güvencesiz ve kaygan bir zeminde ekme kavgasına girmiş biri için, bu iş kolay değildir.

İşçiyi anlayın. İşçi, geçimini işgücü satışıyla elde ettiği ücret sayesinde sürdürebilen insandır. Kıyıda köşede birikmiş parası olan işçi sayısı azdır. Tam tersine, büyük çoğunluğunun ödenecek kredi kartı borcu veya tüketici kredisi taksidi vardır.

Bu insan, çok doğal olarak, son derece ihtiyatlıdır; gerçekçidir. Mecbur kalmadıkça, hayat onu çaresiz bırakmadıkça risk almaz.

İşçinin güvenini ve desteğini istiyorsanız, önce işçiyi idealize etmeyeceksiniz; ki hayal kırıklığına uğramayın. Kafanızda idealize edilmiş bir "işçi sınıfı mensubu" varsa, yandınız. Hani çocuklara çizilen kır resimleri vardır. Yeşil çimenler üzerinde düzgün bir ağaç, güzel çiçekler, şirin bir kuzu ve uçan kuşlar görürsünüz. Halbuki gerçek yaşamda o ağacın bir bölümü kurumuştur; yeşil çimenlerde dikenler ve böcekler vardır.

İŞÇİYİ HAYAT EĞİTİR

İşçi sınıfını idealize edip işçilerle bağ kurmaya kalkarsanız, komik duruma düşersiniz. İşçi, kapitalist düzenin ürünüdür. Kendi çıkarlarını düşünür. Bencildir. Ancak hayat onu zorladığında, başka çaresi kalmadığında kendi sınıf kardeşlerini önemser ve mücadeleye girdikçe de kişiliğinde kapitalizmin yarattığı olumsuzluklardan arınmaya başlar.

İşçinin güvenini kazanacaksınız, işçinin sorunlarını bileceksiniz. Bu da, ne yazık ki, vahiy yoluyla olmuyor. Oturup çalışacaksınız. Gelişmeleri izleyeceksiniz. İşçinin somut sorununu işçiden daha iyi bileceksiniz ki, size güvensin.

Ayrıca bir partili, herşeyi bilen bir öğretmeni tavrıyla da hareket etmemelidir. İşçiyi hiç dinlemeden akıl öğretmeye çalışanlar büyük tepki çeker. Hele büyük büyük lafları makineli tüfek gibi birbiri ardına sıralayıp işçilere "sınıf bilinci" verdiğini zannetmek kadar büyük yanlış olamaz. Siz işçiye sınıf bilinci filan veremezsiniz. İşçi, yaşadığı sıkıntılarda diğer seçenekleri tek tek tükettikten sonra, ait olduğu sınıfın bilincine varır, sınıf kimliğini öne çıkarır. "Sınıf bilinci" dışarıdan götürülmez; kapitalizmin yarattığı sorunlar arttıkça kendiliğinden gelişir. "Siyasal bilinç" dışarıdan götürülür; onu da götürmesini bilerseniz.

Türkiye'de ekonomik kriz derinleştikçe işçilerin günlük sorunları daha da artacak. Bunların çözümü de sınıf mücadelesinden geçiyor. İşçinin yaklaşık yüzde 90'ı sendikasız. Sendikalı yüzde 10'luk bölümün büyük kısmı da sendikalarından hiçbirşey öğrenmiyor. Halbuki mevzuata ve sendikal mücadeleye ilişkin çok basit bazı bilgiler bile bazı sorunları çözebiliyor.

Bir siyasi parti, işçinin işine yararsa, zaman içinde güven ve destek sağlayabilir ve işçiler onun lafını ciddiye alıp dinlerler. Kimse, en basit işçi konularını bile bilmeden kurtarıcılık taslayana ciddiye almaz.